

MONAH PROCLU NICĂU

1930 – 2017

DE LA IERTARE ÎNCEPE RIDICAREA NOASTRĂ

Când ne răzbunăm asupra oamenilor, facem pace cu dracii. Și când cauți să rabzi de la oameni, abia atunci cauți să te lupți cu duhurile cele rele, când cauți să nu superi pe nimeni. Atunci Duhul Sfânt te ajută, te înțelepțește, te luminează. Să răbdăm pentru toate și, cândva, ne vom bucura de ceea ce am răbdat. Când te pui la rugăciune, să n-ai nimic cu nimeni, că acela-i cel mai mare spor. Dacă ai pomenirea de rău atunci când te rogi, este foarte greu. Așa am pățit eu când eram mai tânăr. Și am fost la părintele Cleopa și i-am

spus: „Preacuvioase, uite ce am pățit. Când stau la rugăciune, persoana aceea, cu care am avut unele contraziceri, se sfădește cu mintea mea și eu nu mă pot folosi defel de rugăciune.” El o zis: „Să te rogi așa: Doamne, nu-l pedepsi. Întoarce-l cu milă și iartă-l, Doamne, că el din cauza mea a greșit. Eu îs mai păcătos.” Și când am căutat să fac așa rugăciunea, gata! S-o iertat cu mine și am devenit cei mai buni prieteni. Că am observat: cu cât ajungi să nu ai dușmani, ai cea mai mare pace. Te poți ruga, te duci liniștit la biserică, te simți fericit. De aici începe ridicarea noastră: de la iertare. Am văzut cum, prin unele mănăstiri, în fiecare seară, părinții și frații își cer iertare unul de la altul.

Sursa: **Monah Proclu Nicău**, *Conștiință, spune-mi tu!*, Editura Nicodim Caligraful, 2016, Sfânta Mănăstire Putna

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 5 mai	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă 9 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 10 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 4-a după Paști (Vinecarea slăbănogului de la Vitezda)

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul siteului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

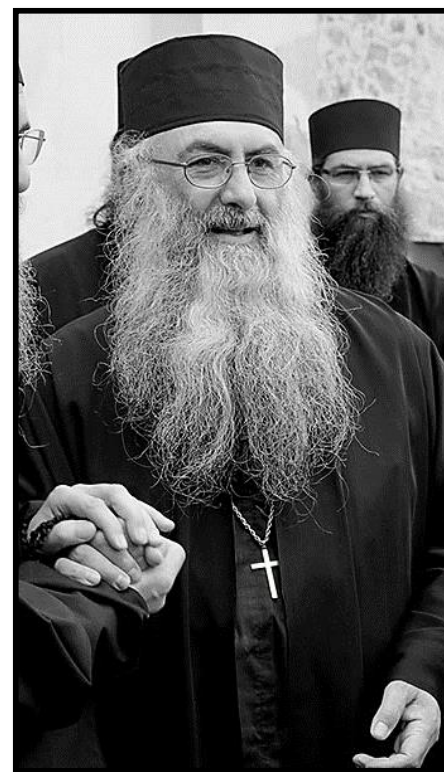
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 337 / 3 mai 2020

ARHIMANDRITUL ZAHARIA ZAHAROU

SFÂNTA MĂNĂSTIRE

„SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL”

ESSEX, ANGLIA

PUȚINI SE VOR MÂNTUI ȘI MULȚI SE VOR PIERDE?

Se spune în Evanghelie:
„*Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află.*” (Matei 7, 14).

Contemplăm zidirea omului și măreția gândului lui Dumnezeu de a-l mântui pe om pentru veșnicie. Cum se împacă acestea cu faptul că puțini află calea cea îngustă care duce la viață? Versetul pe care l-am citat ne spune oare că puțini se vor mântui și mulți se vor pierde? Iar dacă este așa, atunci cum se potrivește aceasta cu măreția gândului lui Dumnezeu pentru om?

Dacă vă spun ce credea Părintele Sofronie despre aceasta, probabil că vă va duce la deznădejde, așa cum și pe mine mă duce uneori la deznădejde. El mărturisește că a trăi creștinește este cu neputință, creștinește se poate numai muri. Aceeași idee o întâlnim și la Sfântul Apostol Pavel care spunea că moare în fiecare zi pentru ca Hristos să rămână viu în lăuntru său. De asemenea, Părintele obișnuia să-l citeze pe Sfântul Siluan care zicea: „Dacă nu ne iubim vrăjmașii, suntem încă departe de duhul mântuirii.” Aceste cuvinte nu sunt deloc ușor de purtat, dar ele sunt foarte adevărate: ca și creștini nu putem trăi în această lume, putem numai să murim. Dar tocmai aceasta și încercăm să facem în fiecare zi, până la ultima noastră suflare: să păzim poruncile, să „gustăm” puțină moarte în nevoia noastră de a le împlini. Sfântul Apostol Petru spune: „*Judecata lui Dumnezeu începe de la casa lui Dumnezeu; și dacă dreptul abia se mântuiește, ce va fi cu cel necredincios și păcătos?*” Dacă noi suntem casa lui Dumnezeu, nu vom scăpa de această judecată, ci neapărat vom trece prin grele ispite. Însă, precum adevărate același Apostol, atunci când trecem prin focul ispitelor, aceasta nu este

ca să pierim, ci pentru ca Duhul slavei lui Dumnezeu să Se poată odihni peste noi. Vă voi spune acum și ceva mai încurajator. Este adevărat că prin darul desăvârșit al lui Dumnezeu întreaga viață a Fiului Său, adică judecata care a avut loc în viața Fiului Său, ar trebui să se repete în propria noastră viață. Dar chiar dacă primim de la Dumnezeu numai un mic dar, întrebându-l cu înțelepciune, acesta ne va uni cu Trupul Bisericii și cu Capul Trupului, adică cu Hristos. În acest chip, vom deveni părtași întâi ai vieții Capului Trupului și apoi ai darurilor mădularelor puternice ale Trupului lui Hristos, care sunt sfinții. Așadar, oricât de mic ar fi darul nostru, dacă îl păstrăm și îl ocrotim, Dumnezeu ne va pune „credincioși peste multe”. Dacă păstrăm cu sfințenie ceea ce este puțin, Dumnezeu ne va covârși cu darurile Lui cele bogate. Prin micul nostru dar ne vom împărtăși de marile daruri ale sfinților. De aceea se cuvine ca în tot ceea ce facem să adăugăm o fărâmbă de iubire. Atunci când vorbim despre ceva sau despre cineva, să adăugăm un strop de dragoste, să fim mărinimoși, vorbind frumos despre fratele nostru, chiar mai mult decât este el vrednic. La fel se cuvine să facem și atunci când ne gândim la ceva sau la cineva: să nu

uităm să adăugăm cea fărâmbă de iubire. Așadar, dacă în tot ce facem, în tot ce spunem și în tot ce gândim adăugăm o fărâmbă de dragoste, atunci, treptat, vom moșteni marea dragoste care se revarsă din Crucea și Învierea lui Hristos.

Sursa: **Arhimandrit Zaharia Zaharou**, *Adu-ți aminte de dragostea cea dintâi (Apocalipsa 2, 4-5) – Cele trei perioade ale vieții duhovnicești în teologia Părintelui Sofronie*, Editura Doxologia, 2015, Iași

ARHIMANDRITUL IOAN KRESTIANKIN

1910 – 2006

CUVÂNT PENTRU CINEVA CARE VREA SĂ LASE FAMILIA ȘI SĂ PLECE LA MĂNĂSTIRE

A fi cu Domnul înseamnă a împlini voia lui Dumnezeu. Nu v-ați întemeiat o familie, devenind soție, mamă, iar acum și bunică, fără Pronia lui Dumnezeu! Aceasta este starea în care se cuvine să vă mântuiți, purtând cu ajutorul lui Dumnezeu această cruce care nu este ușoară. Gândul cu privire la monahism, care vă neliniștește, reprezintă pentru dumneavoastră încălcarea binecuvântării lui Dumnezeu și înseamnă că este un gând de la vrăjmaș. Dumnea-

voastră, ca mamă, ar fi trebuit să vă educați creștinește copiii. Dar odată ce n-ați putut face acest lucru atunci, ați putea măcar să o ajutați pe nepoțică. Dar, din nou, dumnea-voastră purtați de grijă numai de propria persoană. Calea dumnea-voastră spre monahism e închisă. Rugați-vă acasă, răbdați de la casnicii dumneavoastră și rugați-vă pentru ei toți. De asemenea, procedați în toate cu chibzuință, ca să nu-i enervați pe cei apropiați, împingându-i astfel la răzvrătire și hulă împotriva lui Dumnezeu. Domnul ne cheamă: „*Dacă vrea cineva să vină la Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*”. Însă dumneavoastră v-ați gândit să vă lăsați crucea. Domnul să vă înțelepțească și să vă ajute!

Sursa: **Arhimandritul Ioan Krestiankin**, *Povățuiri pe drumul Crucii*, Editura de Suflet, 2013, București